

Esterházy Péter

A z ü n n e p r ő l

Bekezdések

– részlet –

Elmondok egy történetet, melyet a napokban hallottam H.-től, akivel vagy tíz éve nem találkoztam már, nem volt a barátom soha, de mindenféle bonyolult szálakkal kapcsolódunk egymáshoz, nem is részletezem, milyenekkel, olyan szépekkel.

H. a húga kislányának a keresztelőjét kezdte el mesélni eléggé hosszadalmasan és én eléggé úntam. Hmvhelyi a család, ez is ott történt, hogy először Mártélyon akarták, a Tisza-parton, amolyan piknikszerűen, de már a szervezés gondolatába belefáradt mindenki, hát lett otthon, tikkasztó melegben, por, legyek, parasztpárizs. Minden ment a maga útján, a templomban kellemes hűs amikor kis késéssel megérkezett H.-ék apja. Én is ismerem, még így idősen is nagyon erős férfi, fuvarozással foglalkozott régebben, H. szerint a lovain kívül soha senkit nem szeretett.

Nemcsak a két testvér, de a paptól kezdve a ministránsokig, a nagybátyáktól az unokahúgokig meg a kósza öregasszonyokig mindenki rögtön észrevette, amit valóban nem volt nehéz : az öreg csont részeg volt, szürke, mint ott az utca, már szinte nem is dülöngélt, úgy gyökeret vert benne a pia...

Suttogva mindenki sápítózni kezdett, hogy milyen kínos, kellemetlen, így elrontani ezt a szép ünnepet. Én itt hagyom ezt az egészet, sziszegte H. húga a sírás határán, mikor, már otthon, ülve a tornácon, az apja belerúgva szinte fölrobbantotta a demizsont. Ott tocsogtak dühögten a borban.

És ott akkor egyszerre, mesélte H. és könnyes lett a szeme, mikor ránéztem erre a vén, zavaros tekintetű vérekes szemgolyójú férfira, hirtelen valami nyugalom szállt meg, a jókedvnél, derűnél több is, meg kevesebb is, valahogy annak a nem várt belátása : hogy itt most semmi baj nem történhetik, ez itt én vagyok, az ott az apám, és bizony be

van rúgva, mint az albán számár, és akkor mi van? Keresztelik az unokáját. Rendben van ez így.

Azt vette észre H., hogy ez a nyugalom szétáradt a tornácon, megszűnt a feszingés, beszélgetések keletkeztek, mik évek óta sose, nem állítja, hogy ünnepélyes lett volna, ami lett -ehhez túl meleg volt-, de érezték e délután egyszerűségét, az újszülöttre gondoltak, önmagukra és egymásra. Hogy ez egy család, és jó, hogy most itt üldögélnek egy kicsit.

Én meg, mondta tovább H., odaültem az apám mellé, ravaszkodva föl-fölvizezve a borát, ittam vele tovább. Jól van. Ha énekelni fog, vele énekelek. Ha nekiindul az éjszákának, vele megyek, mint még sose. És ha majd öklendezve hányni fog, letérdelek, és fölmosom, azért vagyok a fia, azután belékarolok, és általa én is részegen imbolyogva, hazakísérem, levetkőztetem, megiszunk még egy langyos sört közösen, és megvárom, míg elalszik, elalszik, ugyanúgy, ahogy néhány utcával arrébb az újszülött.

Van ünnep.

(A kitömött hattyú, 264-265)